

ZAVRŠNA RIJEČ MONS. MARINA SRAKIĆA, POMOĆNOG ĐAKOVAČKOG BISKUPA

I na meni je red da vas, braćo biskupi i svećenici, poštovane sestre, cijenjeni suradnici u pastoralu, cijenjeni sudionici ovog časnog i uglednog skupa, pozdravim kao mlađi domaćin na kraju našeg petodnevnog boravka, druženja i rada u našem Đakovu, kome je, kao što vam je poznato, katehetska tematika vrlo bliska. Boravili ste i radili u Đakovu koje je, po svome župniku IVANU GRLIČIĆU, kao prvu knjigu nakon izгона Turaka, poklonilo oslobođenoj Slavoniji upravo katekizam „PUT NEBESKI“ (1707). Boravili ste u Đakovu čiji su biskupi i svećenici u 300 godina podarili našoj Crkvi 21 katekizamski priručnik u 39 izdanja. Vašim dolaskom, boravkom i radom Đakovo je doista postalo ono što mu „starodavno ime njegovo znanenuje“. Ne samo, po krivom izgovoru Đakovo, nego po prvobitnom: Đ a k o v o, l o c u s l i t e r a r u m s t u d i o s i, tj. mjesto đaka, učenika. Doista ste svi ovih dana bili marljivi učenici jedni drugih i svi skupa, učenici učitelja Krista.

Kroz punih pet dana govorili ste, razmišljali, prericali i doricali temu NAŠA KATEHEZA I AKTUALNE DRUŠTVENE PROMJENE. U predavanjima, javnoj raspravi, a naročito u radu u grupama osjetili ste svu težinu toga pitanja. Sve nas je pomalo hvatao „STRAH OD SLOBODE“, kako bi to rekao Erich Fromm. Osjećali smo se kao dijete nakon rođenja: kamo god pruži ručice ili nožice, ne osjeća oslon nego propada u provalliju, a sve je oko njega tako zaglušujuće i zasljepljujuće. Nakon 40-godišnjeg života u teškim, a u nekim razdobljima i vrlo mučnim prilikama gotovo da smo se suživili s njima i sada ne znamo kako da se postavimo: treba li prihvatiti nešto nepoznato i riskantno ili trijezno ići sigurnim putem.

Neosporna je činjenica da smo mi svećenici i redovnici, zajedno s našim vjernicima, uvelike doprinijeli nedavnoj preobrazbi našega društva kad smo i u ovo prijelomno vrijeme stali na stranu pravde, slobode i istine. Treba li se nakon svega toga zadovoljiti s mrvicama i strpljivo čekati da nam se netko smiluje i dade zasluženi komad kruha, ili taj zasluženi zakonom zajamčeni komad tražiti? Sa svojim razmišljanjima, razgovorima i prijedlozima ovih ozbiljnih dana dali ste nezaobilazni doprinos onima koji će na to pitanje morati dati svoj mjerodavni i odlučni odgovor. Pa i onda kad se odgovor dade, na vama će i dalje ležati teret realizacije. Možda se pitate hoćete li za to biti sposobni? Da je to baš vaše ili naše poslanje, potvrđuje činjenica da je Gospodin baš nas u ovo vrijeme izabrao. Kao što je prije 40 godina izabrao one neustrašive heroje, biskupe, svećenike, redovnike i redovnice da, istjerani iz škola, prijeđu u crkve, sakristije, da staje pretvaraju u vjeronaučne dvorane, Gospodin je izabrao baš nas da nakon 40 godina učinimo korak povratka u našu školu, ali ne u svojstvu krivca kome je krivica oproštena, nego da se i na tom području vratimo svome narodu uz koji smo uvijek stajali, pa i u najtežim časovima njegove slavne, ali i tragične povijesti.

Možda nas hvata strah hoćemo li učiniti pravi korak. Bojazan nije bez temelja, ako se sjetimo poteškoća, osobne, subjektivne i objektivne naravi. Ako se poput Mojsija tužimo na svoju mucavost: „Oprosti, Gospodine! Ja nikad nisam bio čovjek rječit; ni prije ni sada kad govoriš svome sluzi. Ja sam u govoru spor, a na jeziku težak“ (Izl 4,10), tada ćemo čuti odlučan Gospodinov odgovor: „Ja ću biti s tobom kad budeš govorio, i kazivat ću ti što ćeš govoriti“ (Izl 4,11–12). Ako nas plaši porijeklo iz malog nam naroda, poput Gideona: „Ali, Gospodaru, kako ću izbaviti Izraela? Moj je rod najmanji u Manaševu plemenu, a ja sam posljednji u kući svoga oca“, odgovor će biti isti: „Ja ću biti s tobom“ (Suci 6,15–16). Ako promatrajući neustrašive velikane iz nedavne prošlosti imamo poteškoća s našom mladošću poput Jeremije: „Ah, Gospode Jahve, gle, ja ne umijem govoriti: dijete sam“ (Jr 1,6), Gospodinova riječ će i tada biti odlučna: „Ne govori: ‘Dijete sam!’ ... jer ja sam s tobom da te izbavim“ (Jr 1,7–8). Mi smo se u Gospodinovo ime sastali zato se pouzdajemo da će nam u ovim odlučnim časovima on biti i savjetnik i snaga.

Ova XVIII. katehetska ljetna škola sa svojim organizatorima, predavačima, a naročito vjernim sudionicima, potvrda je da naša Crkva ima ne samo dobronamjernih entuzijasta nego i kompetentnih i angažiranih djelatnika, spremnih da u danom trenutku prihvate i nova zaduženja. Mora se odati priznanje svima onima koji su tolike godine ustrajno dola-

zili na ove škole sa žarkom željom da se kao katehete sve više usavrše, kako ne bi bili prigodničari i improvizatori u djelu evangelizacije.

Hvala vam na povjerenju koje ste iskazali našem Đakovu koje se sa svojim svećenicima, časnim sestrama, bogoslovima i dobrim vjernicima trudilo da vam bude što ugodnije kako biste ove đakovačke „đačke dane“ mogli što bolje iskoristiti. Gospodin bio s vama!